

El Diacrític | | Actualitzat el 04/10/2017 a les 23:16

El vestit vell de l'emperador

«L'emperador va despullat i és cec i és sord: el dia 1 no va veure res. El vestit invisible no era nou: era molt vell» | «Com Antígona, desobeirem. Com Ícar volarem, ni que sigui amb ales de cera que, dia a dia, s'enfortiran»



Felip VI durant un acte del Dia de les Forces Armades | Casa Real

Hi ha contes que no moren mai, perquè la filosofia que se'n desprèn té un abast universal: el Cigronet que escampa engrunes (que es mengen els ocells) per trobar el camí de casa, per exemple, sempre m'ha semblat extraordinàriament suggeridor.

També hi ha mites que semblen contes, que potser ho eren: Ícar amb ales de cera, camí del sol; Dèdal enmig del laberint; Antígona desobeint les lleis i enterrant el germà.

Seria molt interessant, em sembla, fer-ne un estudi per tal de veure de quina manera s'expliquen arreu del món, perquè hi ha moltes similituds en diferents cultures i allò que ens sembla només nostre, els contes a la vora del foc, de fet parlen sovint de focs i de vetlles d'arreu del món.

En començar a escoltar el rei, el dia 3 d'aquest octubre que durarà anys, em va venir un conte el cap: *El vestit nou de l'emperador*. Suposo que ja el sabeu: l'emperador és tan presumit que es fa fer un vestit extraordinari que només veuen els savis, li diuen. En mirar-se al mirall, es veu nu, però no gosa admetre-ho, per no semblar ruc. D'aquesta manera, acaba passejant-se a pèl pel reialme, i ningú no gosa dir res, fins que una nena l'assenyala:

- L'emperador va despullat!

Em sembla que actualment els reis, pel sol fet de ser-ho, pel sol fet de creure's per damunt del

bé i del mal, van tots despullats. Però el petit emperador fatxada que se'ns va ficar a casa per declarar-nos la guerra des del televisor va ser emmudit immediatament per una cassolada impressionant. Vam ser moltes les qui vam dir, a cops de cassola:

- L'emperador va despullat!

I això és tant com dir: el petit emperador fatxada està comprat, diu el que no és, el que li dicten els llepaculs de torn, els qui s'omplen i li omplen les bosses amb els diners robats a la gent. L'emperador va despullat i és cec i és sord: el dia 1 no va veure res. El vestit invisible no era nou: era molt vell.

En aquest camí atzarós cap a la independència, els ocellots de rapinya es van menjant les engrunes que hem escampat per tornar a casa, amb una fam voraç. Però sempre en tornarem a escampar. Sempre en quedaran.

En aquest camí costerut cap a una república justa, només ens tenim a nosaltres, pel que es veu. Però això és molt. Això és tot.

Després de la repressió terrible del dia 1, que alguns no van veure, em va semblar especialment suggeridora la imatge dels dos amics que van anar a manifestar-se vestits amb banderes diferents: l'espanyola i l'estelada. És una imatge amb més força que cap bandera cremada, em sembla! I encara tindrem més força el dia que no ens en caldrà cap, de bandera...

No anem despullats i despullades pel món. Anem-hi abrigades amb l'alegria de ser companyes, companys. Abridats amb les abraçades contra el fred de l'odi. Que només els petons ens tanquin la boca! Que els carrers siguin per sempre nostres!

Perquè sortirem del laberint. Com Antígona, desobeïrem. Com Ícar volarem, ni que sigui amb ales de cera que, dia a dia, s'enfortiran.

Cap a un món millor, que haurem de bastir pedra sobre pedra, maó a maó, engruna amb engruna.